

3. august 2004

Så oprandt tiden endelig, hvor Johannes farmor og fætter Thomas ankom til Raleigh, North Carolina.

7. august 2004

På tur til bjergene. Vores første stop var ved Blowing Rock, som indgår i en indiansk legende. Legenden siger, at en pige begræd, at hendes kæreste havde kastet sig ud fra klippen pga. splittelse mellem kærlighed og pligt, at den store ånd blæste ham op på klippen igen – i live vel at mærke. Siden den dag har vinden altid blæst fra dalen nedenunder og op mod klippen.

Efter at have spist vores medbragte frokost i haven kørte vi videre ad den pittoreske (jo jo hedder det) rute, Blue Ridge Parkway, til Linville Caverns, nogle drypstenshuler som ligger næsten 50 km fra Blowing Rock. Vi var på en guided tur i hulerne, det var ret flot. Guiden fortalte om to drenge der for mange år siden var gået ned i hulerne, og havde tabt deres lampe – hun demonstrerede hvor mørkt der egentlig er dernede, og fortalte at efter 3 måneder i det mørke ville man blive blind. Nå men de to drenge fandt altså ud igen. Den ene af drengene havde nemlig bemærket at de gik imod strømmen i bækken da de gik ind i hulen, så ved at følge strømmen i den lille bæk lykkedes det dem at finde ud efter to døgn. I bækken levede ørreder, som var blinde, fordi de ikke havde mulighed for at svømme ud af hulerne, samt krebs.

Kort derfra ligger vandfaldet Linville Falls, så der slog vi lige et smut forbi. Og det var godt, for det var rigtig flot. Det var efterhånden blevet sidst på dagen, så vi fandt et motel lige i nærheden.

8. august 2004

Morgenmaden havde vi bestilt til kl. 8.30, så vi kunne komme videre på turen, men først ved ni-tiden blev der åbnet i restauranten. Det viste sig at ejerne af motellet var et ældre ægtepar på 75-80 år, som lige havde overtaget stedet en måned forinden. De havde gået og kedet sig og var efterhånden trætte af at spille golf hele tiden, så da motellet blev sat til salg, slog de til. Den sene morgenmad skyldtes, at konen ikke kunne lide at stå tidligt op. Hun var dog utrolig frisk og rar og snakkesalig. Absolut et anbefalelsesværdigt sted – hvis man altså kan vente på morgenmaden.

Videre gik det mod syd ad de snoede bjergveje mod Asheville. Det var en køretur på ca. 90 km og det var meget flot i starten, men efterhånden blev det ret ensformigt, da begge sider af vejen var tæt skov. Det gik op og ned og samtidig ad meget snoede veje, så Bille, der sad bag i bilen, var ved at blive køresyg, chaufføren morede sig dog gevaldigt, men må det tilføjes, kunne godt have ønsket sig at køre i et mere adræt køretøj i stedet for en sløv soccer mom car (en minivan).

Vores første stop var ved Mount Mitchell State Park, hvor vi var oppe i udsigtstårnet. Det er det højeste sted øst for Mississippi-floden, 6684 ft, og der var en utrolig flot udsigt. Vi kørte videre ad Blue Ridge Parkway og stoppede ved Folk Art Center, fordi der var brug for en tissepause. Og så skulle vi jo lige se centret, og hold da op der var mange flotte ting. Så det endte med at blive et dyrt stop ;-). Vi kørte videre, via Asheville til Cherokee Reservatet der ligger på grænsen mellem North Carolina og Tennessee. Det var ved at være hen ad eftermiddagen da vi nåede frem, men vi kunne lige netop nå at komme på en guided tur i indianerlandsbyen Cherokee Village. Det var ret dyrt, og desværre lidt skuffende. Vi havde forestillet os noget a la Lejre Forsøgscenter, men næh nej. Der var nogle få halvvisne hytter og guiden (hvis man kunne kalde ham det) var en knægt, som overhovedet ikke gik op i det, og som bare lerede en remse af – hver sted afsluttede han med ”any questions?”, men kunne ikke svare på så meget, og virkede i det hele taget ret afvisende.

9. august 2004

Der var lige en ting mere vi gerne ville i Cherokee-reservatet, og det var at se Cherokee-museet. Og godt vi kom derhen, for det var meget interessant, og så havde det jo været den lange tur til Cherokee værd. Blandt andet havde en cherokee-indianer som den eneste indfødte amerikaner og i øvrigt analfabet udviklet et skriftsprog omkring 1830. Det hjalp dog ikke cherokee-nationen, for få år senere blev 16.000 indianere fra området deporteret til Oklahoma, hvor hovedparten af alle cherokee-indianere i dag lever.

På hjemturen kørte vi omkring byen Claremont for at se en overdækket bro, men der var lukket ☹. I stedet gjorde holdt ved Tanglewood Park for at Johanne kunne røre sig.

En rigtig dejlig ting ved at tage til bjergene var vejret. Ingen høj luftfugtighed og noget køligere end vi er vant til. Det var tydeligt at det blev varmere og fugtigere jo tættere vi kom på Raleigh.

14. august 2004

I dag skulle vi ha' været til ”BugFest” (krible-krable-festival) på Museum of Natural Sciences. Det er en insektudstilling, hvor der blandt andet skulle serveres kager med insekter i!!! Men museet var ekstraordinært lukket på grund af sæsonens 3. hurricane ”Charley”, som i øvrigt ikke rigtig blev til noget her i Raleigh – ud over et par regnvejrsdage og ekstra blæst. Man fristedes jo helt til at sige at

amerikanerne overreagerer, men Charley fik immervæk mere end 13 menneskeliv på samvittigheden nede i Florida. Når der ikke var nogen skader af betydning i North Carolina, skyldes nok at Charley havde bevæget sig så langt over land at den faktisk havde tabt pusten. North Carolina gik dog ikke helt ramt forbi, for det er også tornado-sæson, og netop i dagene omkring Charleys hærgen, ramte en tornado en lille by sydøst for Raleigh med to dræbte som resultat.

15. august 2004

Museet holder åbent, dog ingen BugFest, men afsted med os alligevel. Det eneste spor af BugFest'en var kagerne, der jo var blevet bagt. De så meget lækre ud på afstand – de havde sådan noget lækkert ”krymmel” på som viste sig at være insektben og ”hud”. Men øhhhh... nej tak vi skulle ikke smage!

18. august 2004

Det var så de 14 dage; Johannes farmor og fætter Thomas rejste hjem til Danmark. Tak fordi I kom herover, vi har nydt jeres besøg. Det blev også til nogle dejlige ture i vores swimmingpool.

21. august 2004

Vandskade – igen, igen! Det er igen airconditioningen, den er gal med – ikke vores, men overboens. Så vi har fået lidt skjolder på loftet.

28. august 2004

Bille er blevet medlem af en internetgruppe for Raleigh-mødre. Det viste sig at et af de andre medlemmer var gift med en dansker, og efter et par mails frem og tilbage blev det aftalt at de skulle besøge os, og det har de så været i dag. Lidt mærkeligt at invitere fremmede mennesker til middag!! Men det var rigtig hyggeligt, det var nærmest som om vi havde kendt hinanden forinden. Mon ikke vi får dem at se igen.